

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.263/2014/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2014. év december hó 17. napján** tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2014. év május 06. napján kelt 20.B.87/2013/55. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 8.880 (nyolcezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2014. év május hó 06. napján kelt 20.B.87/2013/55. számú ítéletével a vádlottat az ellene a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő emberölés bűntettének kísérlete, valamint a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 324.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő rongálás bűntette miatt emelt vád alól a Be. 331.§ (1) bekezdése alapján, a Be. 6.§ (3) bekezdés b) pontjának I. fordulatában írt

okból felmentette. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és megállapította, hogy a felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Az 55. sorszámú ítélet ellen az ügyész, a Be. 554/L.§ (2) bekezdésében írt eljárási szabály megsértése és bizonyítási indítványainak részben elutasítása folytán a tényállás részbeni felderítetlensége, az ítéletnek így a Be. 351.§ (2) bekezdés a) pontjában foglalt okból való megalapozatlansága miatt, az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése és új eljárásra utasítása érdekében jelentett be fellebbezést.

A vádlott és védője az ítéletet tudomásul vette.

Az ügyész fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy eljárási szabályt sértett a bíróság, amikor a 2014. április hó 04. napján ügyészi indítvány ellenére nem kezdte előlről a tárgyalást, hanem a 2013. november 28. napján tartott tárgyaláson meghallgatott tanúk vallomásait és az igazságügyi tűzvédelmi szakértő véleményét az érintettek megidézése nélkül ismertette, ezzel a mentességi joggal rendelkező hozzátartozókat a vallomásmegtagadási joguk gyakorlásától is megfosztotta. Sérelmezte továbbá, hogy 1.sz. tanút a bíróság 11.sz. tanúval a tárgyalás olyan szakaszában szembesítette, amikor 1.sz. tanú vallomása még csak felolvasással sem lett a tárgyalás anyagává téve, valamint azt is, hogy a bíróság a 2-3.sz. tanúk kihallgatására és a vádlottra vonatkozó új elmeorvos és pszichológus szakértői vélemény beszerzésére irányuló ügyészi bizonyítási indítványokat elutasította. Rámutatott, hogy az ítélet kihirdetése alkalmával, annak szóbeli indokolása során a bíróság által megállapított tényállás nem hangzott el, ezzel a bíróság álláspontja szerint a Be. 351.§ (2) bekezdés b) pontjának I. fordulatában rögzített megalapozatlansági okot is kimerítette, az ítélet felmentő rendelkezése pedig nem felel meg a módosított vádirati minősítésnek. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság amikor a terhelti nyilatkozatokat - elmebetegségekre való hivatkozással - elvetette, de annak kapcsán is, hogy a helyszínen rendőrként jelen lévő 4.sz. tanúnak a sértettől törvényes figyelmeztetések nélkül beszerzett adatokat tartalmazó vallomását felhasználható bizonyítéknak tekintette. A tűzvizsgálati jelentéssel, így az iratok tartalmával ellentétes továbbá a szóbeli indokolás során elhangzott azon nyilatkozat, miszerint a tűz elektromos hiba miatt történő keletkezésének lehetőségét a nyomozás nem zárta ki. Az ügyész a Be. 323.§ (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezéséhez csatolta az első fokú ítélet kihirdetését követően, 2014. június 19. napján a BM Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság Pest Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság Monori Kirendeltsége által megküldött, a tűzoltóság által a helyszínen készített fényképfelvételeket, melyekre tekintettel ismételt tűzvédelmi szakértői vélemény beszerzését indítványozta figyelemmel arra, hogy ezen felvételek a korábban eljáró szakértő rendelkezésére nem álltak, miközben a szakvéleménnyel szemben a tűzoltóság

által készített jelentés azon állítását, hogy a tűz közvetlenül a bejáratí ajtó előtt keletkezett, egyértelműen alátámasztják.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.629/2013/8. számú átiratában az ügyészi fellebbezést - okát és irányát tekintve - fenntartotta. Álláspontja szerint ugyanakkor az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta, és nem követett el olyan eljárási szabálysértést sem, mely abszolút hatályon kívül helyezési okot jelentene. Figyelmeztetései szabályszerűek voltak, a tárgyalás megismétlési kötelezettségének eleget tett és az első fokon eljáró ügyész 1.sz.tanú folytatólagos kihallgatásával és szembesítésével kapcsolatban tett észrevétele sem olyan súlyú, mely az eljárás megismétlését indokolná. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor nem tett maradéktalanul eleget az ügyfelderítési kötelezettségének, indítvány ellenére sem vizsgált meg minden releváns körülményt, ellentmondásokat nem oldott fel és a bizonyítékok értékelésénél logikai hibát is vétett, így ítélete a Be. 351.§ (2) bekezdés a), c) és d) pontjában írt okokból megalapozatlan.

Iratellenes az ítélet azon megállapítása, hogy a vádlott személyi körülményeit megállapítani nem lehetett, hiszen arra gyanúsítotti vallomásában nyilatkozott és azzal kapcsolatban a tanúvallomásokban is találhatóak adatok. Az eljárás adataiból az is egyértelműen megállapítható, hogy a tűz emberi akaratlagos tevékenység eredményeként keletkezett, miközben arra sem merült fel adat, hogy a tűz keletkezésének időpontjában a terhelt és a sértett kívül más is járt volna a helyszínen. Nem adott magyarázatot az első fokú bíróság arra sem, hogy ugyan számos kérdésben elfogadta a sértett azon állítását, hogy a kérdéses napon forró hamut nem öntött a kukába, miért vetette el, különös figyelemmel arra, hogy a 2012. március 14. napján 2 óra 55 perckor kezdődött szemle során a jegyzőkönyvben kihűlt kályhát rögzítettek. Kifejtette azt is, hogy a helyszínen személyesen el nem járt 1.sz. igazságügyi tűzvédelmi szakértő iratok alapján készített szakvéleménye és a helyszínen eljáró 2.sz. tűzvizsgáló jelentése közötti ellentmondások miatt indokolt lett volna a tűzvizsgálatot a helyszínen lefolytató 2.sz. tűzvizsgáló meghallgatása is.

Az új elmeszakértői vélemény beszerzése pedig az eltelt idő, a hiányos adatok, továbbá a vádlott beszámítási képességének hiányát rögzítő szakvéleménynek a terhelt által tett részletes, szabatos megfogalmazásokat tartalmazó jegyzőkönyvre és a terhelt beszámítási képességét a szakvéleménytől eltérően megítélő 5.sz.tanúvallomására, valamint a tanúként ügyészi indítvány ellenére meg nem hallgatott 2-3.sz. rendőri jelentésben rögzített, a szakvéleményben írtakkal ugyancsak ellentétes tartalmú előadásaira figyelemmel indokolt. Sérelmezte azt is, hogy nem került sor a vádlott gondnokság alá helyezésével kapcsolatos iratok beszerzésére és azok tárgyalás anyagává tételére sem. Álláspontja szerint a fentiekből fakadó megalapozatlanság a másodfokú eljárásban nem küszöbölhető ki,

további bizonyítékok beszerzése és azoknak a már meglévő bizonyítékok egybevetésével történő értékelése csak egy megismételt eljárás keretében lehetséges, melyre tekintettel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék 20.B.87/2013/55. számú ítéletét a Be. 376.§ (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül és utasítsa az első fokú bíróságot új eljárás lefolytatására.

A védő a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség beadványában írtakra tett észrevételében kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete felderített tényállást tartalmaz, az összhangban áll az iratok tartalmával, megfelelően indokolt és logikailag helyes következtetéseket tartalmaz, így helyesen került sor a vádlott felmentésére is. Rámutatott, hogy a hiányzó személyi körülményeknek és a gondnokság alá helyezéssel kapcsolatos iratok beszerzése elmulasztásának az ügy érdeme szempontjából nincs jelentősége, a releváns körülményekkel az ítélet nyilvános ülésen kiegészíthető, ez az ítélet hatályon kívül helyezésére nem vezethet. Az ügyészség azon állítása, miszerint nem merült fel arra vonatkozó adat, hogy a tűz keletkezésének idején a terhelt és a sértett kívül más is járt volna a helyszínen, iratellenes, hiszen azt sugalmazza, hogy bármilyen bizonyíték rendelkezésre állna a tekintetben, hogy a vádlott a kérdéses időben a helyszínen járt. Ezzel szemben a sértett szomszédai valamennyien úgy nyilatkoztak, hogy a vádlottat a tűz felfedezésekor a helyszínen nem látták. Észrevételezte azt is, hogy a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontjával szemben az első fokon eljáró bíróság nem azt állapította meg, hogy a sértett által a kukába öntött hamu okozta a tüzet, hanem csupán azt, hogy ennek lehetősége nem zárható ki, mely következtetését részletesen meg is indokolta. Az első fokú bíróság részletesen indokolta azt is, hogy miért nem tartotta szükségesnek a tűzvizsgálatot végző 2.sz. tűzvizsgáló. tanúként történő kihallgatását, hiszen a tűzvizsgáló jelentése a szakvélemény elkészítésekor a szakértő rendelkezésére állt. A helyszínre érkező tűzoltók tanúvallomásai, a tűzvizsgálati jelentés és a helyszín állapotát rögzítő részletes fotódokumentáció alapján pedig a szakértő kellő információval rendelkezett a megalapozott szakvélemény adásához. Szükségtelennek tartotta további elmeszakértői vélemény beszerzését is, tekintettel arra, hogy ilyen tartalmú szakvélemény az eljárás során beszerzésre került, az elmeállapot szakkérdés, így a tanúk ezzel kapcsolatos szubjektív megítélése a szakvéleményben írtak megkérdőjelezésére nem alkalmas, különös figyelemmel arra is, hogy az eljárásban kihallgatott további tanúk, de más nyilatkozatában maga az ügyész által felhívott 5.sz.. tanú is a vádlott szellemileg visszamaradott állapotára nyilatkoztak. Mindezek alapján az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a nyilvános ülésen az írásbeli beadvánnyal egyezően szólalt fel. Hangsúlyozta, hogy vádlott elmeállapotával kapcsolatos adatok ellentmondásos volta miatt új elmeszakértő kirendelésétől eltekinteni nem lehet, a tűz keletkezési körülményeinek vizsgálata nem volt teljes

körű, így a rendelkezésre álló adatok alapján megalapozottan nem állítható, hogy az tisztázatlan okból keletkezett, ezzel kapcsolatban utóbb fényképfelvételek is csatolásra kerültek, melyen túl a korábbi ügyészi fellebbezésben említett bizonyítási indítványok teljesítése is szükséges. Tekintettel arra, hogy a megalapozatlanság a másodfokú eljárásban nem küszöbölhető ki, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

A nyilvános ülésen jelenlévő védő korábban tett észrevételeit fenntartva az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A fellebbezés nem alapos.

Az ügyész hatályon kívül helyezést célzó fellebbezése folytán a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét, az azt megelőző eljárással együtt a Be.348.§.(1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az első fokú bíróság az eljárást a vonatkozó perrendi szabályok szerint, kellő alapossággal és részletességgel folytatta le. Nem sértett eljárási szabályt akkor sem, amikor a 97/2012.BK. véleményben írtakkal egyezően, a kiemelt ügyekre vonatkozó három hónapos tárgyalási időköz túllépése miatt a 2014. április hó 04. napján tartott tárgyaláson a tárgyalást előlről kezdte, azonban a már felvett bizonyítást a tanúk ismételt kihallgatása és a meghallgatott szakértők ismételt meghallgatása helyett, a Be. 287.§ (4) bekezdésében írt, a kiemelt ügyekben is alkalmazandó általános rendelkezés alapján a korábbi tárgyalás anyagának ismertetésével ismételte meg.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbíráláshoz szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta és értékelési körébe vonta.

Nem osztotta az ítéltábla az ügyészi fellebbezésben előadott azon érvelést, hogy a bizonyítás felvételére (tűzvédelmi szakértői vélemény kiegészítésére, új elmeorvos szakértői vélemény beszerzésére, és további tanúkihallgatásokra) vonatkozó ügyészi indítványok elutasítása a tényállás felderítetlenségéhez vezetett. 2.sz. tűzvizsgáló 2012. július 27. napján készített 88-8/2012/TÜVIZSG. számú összefoglaló jelentése és az annak alapján elkészített 88-9/2012/TÜVIZSG. számú tűzvizsgálati jelentés, a tűzoltásvezetői jelentés, szolgálati napló, a tűzeseti adatlap, csakúgy mint a szemle jegyzőkönyve és az annak során készített fotók (121. db

fénykép és 3 db helyszínrajz) ugyanis már a szakvélemény elkészítésekor is a szakértő rendelkezésére álltak. A szakértőnek a 2014. május 06. napján tartott tárgyaláson történt ismételt meghallgatása során pedig a tűz oltásában részt vevő, így a helyszínen már 2.sz. tűzvizsgáló előtt megjelent 6. és 7. tanú tárgyaláson tett tanúvallomásai is felolvasásra kerültek. Véleményét tehát valamennyi releváns adat ismeretében alakította ki, utóbb pedig azt a helyszínen járt személyek előadásának ismeretében sem változtatta meg. A már szakértő által is ismert jelentést készítő 2.sz. tűzvizsgáló tanúként történő kihallgatásától így további, a szakvélemény megváltoztatására vezető adat nyilvánvalóan nem várható. Megjegyzendő az is, hogy a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontjával szemben nem mutatható ki ellentmondás az összefoglaló jelentés, az írásbeli szakvélemény és a szakértő tárgyaláson tett előadásai között sem. Valamennyi hivatkozott bizonyítási eszköz azt tartalmazza ugyanis, hogy a tűz a lakóegységbe vezető főbejárat előtt kialakított előtető alatt keletkezett. A szakértő a tárgyaláson csak abban a kérdésben nem tudott állást foglalni, hogy a kuka vagy a kiskocsi volt-e a tűz forrása, azonban részletesen elemezte, hogy a kiskocsi ülésének a a terhelt által előadott módon történt meggyújtása miért csak nehezen kivitelezhető, de bemutatta azt is, hogy a tűz - amennyiben a kukában keletkezett - hogyan terjedhetett át az előtetőre, onnan pedig a kiskocsira. A tűzvizsgálat során keletkezett jelentések valójában nem véleményezik, csupán a tűzvizsgáló tudomására hozott gyanúsítottai vallomás alapján rögzítik, hogy a terhelti előadás szerint a tűz a kismotor ülésénél keletkezett, azonban jelentés 3. oldalának 4. bekezdésében maga 2.sz. tűzvizsgáló is utal arra, hogy a tanúk a tűz felfedezésekor a bejárat előtt egy nagy lánggal égő 120 literes kukát észleltek, és a szakértővel egyezően azt véleményezi, hogy a kismotor ülése éghető anyagainak, a 120 literes kukára történő átterjedése nem valószínűsíthető (tehát a tűz kukában keletkezése a valószínű), de nem is zárható ki. A szakértővel egyezően a tűz forrását megállapítani a tanúként kihallgatott 6. és 7. tanú tűzoltók sem tudták. 6. sz. tanú a 20.B.87/2013/44. sorsz. tárgyalási jegyzőkönyv 15. oldalának második bekezdésében rögzített nyilatkozata szerint „Mindenképpen a bejárat közelében volt a tűz forrása. Az előtető alatti részből, vagy a motorból vagy a kukából... indulhatott.” 7. sz. tanú pedig ugyancsak a 20.B.87/2013/44. sorsz. tárgyalási jegyzőkönyv 17. oldalán ezzel egyezően azt adta elő, hogy „akár a kukától, akár az előtetőtől begyulladhatott a kocsi.” A fentiek okán eltérő eredmény az ügyész által új bizonyítékként becsatolt, de ugyanazon helyszínen, érdemben ugyanabban az időben készített fényképfelvételek ismételt tűzzszakértői elemzésétől és a lényegi ellentmondások hiányára tekintettel 2. sz. tűzvizsgáló tanúként történő kihallgatásától sem volt várható, az erre irányuló bizonyítási indítványok elutasítása a tényállás felderítetlenségét így nem eredményezte.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság az ügyész által új elmeszakértő kirendelésére, illetve azzal összefüggésben 2. és 3. sz. tanúként történő kihallgatására tett bizonyítási indítványok elutasítása tárgyában is. Az elmeszakértő ugyanis határozottan fenntartotta, hogy a vádlott közepes fokú értelmi fogyatékosága és az ehhez társuló kifejezett viselkedészavara a cselekmény

idején is fennállt, így képtelen volt arra, hogy cselekményei következményeit felismerje, vagy e felismerésnek megfelelően cselekedjék. Azzal, hogy a vádlott 2013. március 12. napján tett, a nyomozati iratok 649-659. oldalán szereplő vallomásával kapcsolatban megkérdőjelezte, hogy annak megtételére a terhelt képes volt, a szakértő nem önmagával került ellentmondásba, hanem a jegyzőkönyvben szereplő mondatok terhelttől való származását - a megfogalmazást - kérdőjelezte meg. A jegyzőkönyvben tapasztalható szabatos megfogalmazás pedig figyelemmel arra, hogy a jegyzőkönyv a Be. 166.§ (3) bekezdése alapján a gyanúsított vallomását nem szó szerint, hanem csupán a szükséges részletességgel /nyilvánvalóan a hatóság eljáró tagjának megfogalmazásában/ tartalmazza, a szakvélemény cáfolatára vagy megkérdőjelezésére nem alkalmas. A Be. 99.§ (2) bekezdés a) és b) pontja szerint a kóros elmeállapot és a kényszergyógykezelés szükségessége olyan szakkérdés, melynek megítélése során szakértő - a Be. 101.§ (2) bekezdésére figyelemmel két szakértő - alkalmazása kötelező. Így 2. és 3. sz.tanú laikus személyek ezzel kapcsolatos szubjektív meggyőződése - miszerint „a vádlott megítélésük szerint szellemileg nem visszamaradott, igazi zsivány.” - ugyancsak nem vezethet a szakértőknek a terhelt személyes vizsgálatán, a betegségével kapcsolatban 2010. novemberétől rendelkezésre álló előzményi iratokon és az IMEI-ben fellelhető orvosi leleteken alapuló szakvéleményének megkérdőjelezéséhez, és nem indokolhatja 2. és 3. sz. tanúként történő kihallgatását sem.

Tekintettel arra, hogy a vádlott elemállapotára és személyiségére a rendelkezésre álló elmeszakértői vélemény alapján aggálytalan következtetés vonható, nem eredményezhet az ítéleti tényállás megalapozottságára kiható felderítetlenséget a terhelt gondnokság alá helyezésével kapcsolatos iratok beszerzésének elmulasztása sem.

Az elsőfokú bíróság tehát az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, ítélete a Be. 351.§ (2) bekezdés a) pontjában rögzített megalapozatlansági hibában nem szenved.

A tényállás megállapításához szükséges és lehetséges bizonyítás felvégtelét követően a bizonyítékokat részletesen, iratszerűen megjelölte és azokat okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően, a Be. 78.§ (3) bekezdésében írtak szem előtt tartásával egyenként és összességükben is értékelte. Nem tévedett, nem vétett logikai hibát akkor sem, amikor megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Elmulasztotta ugyanakkor az elsőfokú bíróság a vádlott kóros elmeállapotára és személyiségére vonatkozó adatoknak a tényállásban történő rögzítését, így a

másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben a vádlott személyi körülményei kapcsán rögzített erre vonatkozó adatokkal az ítéleti tényállást kiegészíti.

Az iratok -a vádlott nyomozási bíró előtt gyanúsítottként tett vallomása és 1. sz. tanú tanúvallomása, vádlott tárgyaláson e körben tett nyilatkozata és az OBH megkeresésre adott válasza alapján a vádlott személyi körülményei körében rögzíti a másodfokú bíróság azt is, hogy a vádlott magyar anyanyelvű, iskolázatlan, írni-olvasni nem tud, szakképzettséget nem szerzett, munkahellyel, rendszeres önálló jövedelemmel nem rendelkezik, szüleinek segít. Ügyeinek önálló vitelére nem képes, a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2013. február hó 26. napján jogerős 103505/2012. számú határozatával cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá helyezte.

A Be. 352.§ (2) bekezdés a) pontja alapján a fentiek szerint kiegészített tényállás már hiánytalan, így a Be. 351.§ (1) bekezdésére és a Be. 352.§ (2) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a szükséges részletességgel eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Ennek keretében részletesen számot adott arról, hogy a vádlott nyomozás során a helyszínen eljáró rendőröknek tett elismerő nyilatkozata, majd a rögtön ezt követő gyanúsítottai vallomása során tett beismerő vallomása az elmeszakértői vélemény alapján értelmi fogyatékoságára és betegségének jellemzőire, ebből fakadó befolyásolhatóságára és irányíthatóságára, míg a tűzvédelmi szakértői vélemény alapján a tűz általa előadottak szerint történt okozásának csekély valószínűségére, de a saját családja ugyanazon épület másik lakrészében elhelyezett vagyonának veszélyeztetésére figyelemmel tartalmilag is megkérdőjelezhető, miközben bűnösségére más bizonyíték nem áll rendelkezésre. A gyanúsított 2012. március 14. napján tett beismerő vallomásának elvetéséhez vezető, az elsőfokú bíróság által helytállóan és maradéktalanul kifejtett tartalmi kifogások mellett ugyanakkor utalni kell arra is, hogy a vádlott gyanúsítottai felelősségre vonása során a nyomozó hatóság által elkövetett eljárási szabálysértések is ezen beismerő vallomásnak a bizonyítékok köréből történő kizárásához kell vezessenek. A Be. 183.§ (2) bekezdése alapján ugyanis az írni-olvasni nem tudó személy kihallgatásánál - a kihallgatásáról felvett jegyzőkönyv ismertetésénél - hatósági tanú alkalmazása kötelező, ennek ellenére az írni-olvasni nem tudó a vádlott gyanúsítottai kihallgatása során sem hatósági tanú alkalmazására, sem a jegyzőkönyv gyanúsítottal történt ismertetésére nem került sor, így az sem állítható, hogy annak tartalmáról a gyanúsított maga meggyőződhetett volna. A jegyzőkönyv utolsó mondata miszerint „a felvett jegyzőkönyv az általam elmondottakat helyesen tartalmazza, melyet elolvasás után helybenhagyólag aláírok” az írástudatlan vádlott esetében nyilvánvalóan nem állja meg a helyét. Az iratok alapján nem állapítható meg az sem, hogy a jegyzőkönyvben jelenlévőként feltüntetett a z 1. sz. védő mi alapján és milyen

minőségben vett részt a gyanúsított kihallgatásán, mikor védőként a nyomozó hatóság a 2012. március 14. napján kelt határozatával 2.sz. ügyvédet rendelte ki és a kirendelésről szóló végzést, továbbá a gyanúsított 2012. március 14. napján 09 óra 00 perctől tervezett kihallgatásáról szóló értesítést csak a vádlott gyanúsított kihallgatásának 09 óra 16 perckor történt megkezdését követően, 2012. március 14. napján 09 óra 54 perckor faxolták el a számára, miközben a már folyó kihallgatáson 1. sz. védő a jegyzőkönyv szerint annak kezdetétől fogva védőként volt jelen, annak ellenére, hogy védőként a Be. 44.§ (1) bekezdésére figyelemmel kirendelés és meghatalmazás hiányában az eljárásban nem is vehetett volna részt. Az időpontbeli eltérések miatt kizárható az is, hogy 1. és 2.sz. ügyvéd helyetteseként járt volna el, személyének védőként történő elfogadásáról a terhelt nem is nyilatkozott. A költségjegyzék szerint dr. Bácsi Attila részére kirendelt védői díj sem került utalványozásra. A védő és a hatósági tanú jelenlétének hiánya, a jegyzőkönyv tartalmának az írni-olvasni nem tudó gyanúsítottal való ismertetésének elmaradása olyan a terhelt eljárási jogainak lényeges korlátozásával járó eljárási szabálysértések, melyek az így beszerzett vallomás bizonyítékként történő értékelését a Be. 78.§ (4) bekezdése szerint kizárják. A vádlott későbbi vallomásaiban, így a nyomozási bíró előtt 2012. március 16. napján tett vallomásában ezen beismerő vallomása tartalmát a részletek vonatkozásában már nem is erősítette meg, nem számolt be a kiskocsi felgyújtásának körülményeiről, az ahhoz vezető okokról, a kocsi felgyújtásának módjáról, csak mentegetőzött és megbánását fejezte ki, míg a 2013. március 12. napján történt folytatólagos kihallgatása során korábbi beismerését félelemből eredő kitalációnak nevezte. (BH.2002.258.)

A vádlott beismerő vallomásának érdemben helyes elvetését követően nem kifogásolható az elsőfokú bíróságnak a tűz keletkezésére vonatkozó fennmaradó bizonyítékoknak - tűzvédelmi szakértő véleménye, 6-10. sz. tanúk tanúvallomásai - a logika szabályainak megfelelő mérlegelését követően tett azon megállapítása sem, hogy a tűz az előtetőnél elhelyezett kukában keletkezett, hiszen amellett, hogy a szakértő ezt nagyságrendekkel valószínűbbnek tartotta, erre nyilatkozott a tüzet elsőként észlelő 8-10. sz. tanúk is. Az ügyészi érveléssel szemben a helyszínleírásban rögzített üres kihűlt kályha, valamint a mellette elhelyezett tüzelőanyag nem azt támasztja alá, hogy a tűz, a kukában nem keletkezhetett, hanem éppen ezt valószínűsítheti. A kályha hamu nélkülisége utal arra, hogy azt eltávolították a hideg időben begyújtás végett, tehát ezért sem zárható ki, hogy azt a sértett, ahogy esetenként tette, a műanyag kukában helyezte el úgy, hogy annak kihűlt voltáról csak felületesen győződött meg.

Az ítéleti tényállás azon megállapítását, hogy a tűz ismeretlen módon keletkezett nem teszi iratellenessé a szakvélemény azon - egyébként az ítélet indokolásában is hivatkozott - állítása, miszerint a tűz vélelmezhetően akaratlagos emberi beavatkozás nyomán keletkezett. Ebből ugyanis csak arra vonható ítéleti

bizonyossággal következtetés, hogy a tűz nem természeti csapás, vagy emberi tevékenységtől független folyamatok nyomán ütött ki, arra azonban nem, hogy az büntetőjogi értelemben vett szándékos magatartás eredményeként vagy gondatlanságból, illetve kinek és milyen cselekményéhez köthetően jött létre, így nem vitatható a tűz ismeretlen módon való keletkezésének tényállásban történő rögzítése sem.

Minderre figyelemmel nem foghat helyt az az ügyészi érvelés sem, hogy a tűz keletkezésének idején a sértetten és a vádlotton kívül más nem volt jelen. A vádlott jelenlétére utaló bizonyíték ugyanis - a terhelt bizonyítékként nem értékelhető vallomása túl - nem áll rendelkezésre.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibákban nem szenved, így nem vezethetett eredményre az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadó ügyészi fellebbezése sem.

Miután a fennmaradó bizonyítékok alapján nem lehet kétséget kizáróan sem a tűz keletkezésének okát, sem azt megállapítani, hogy abban a vádlott érintett volt, így azt sem, hogy a tűz bűncselekmény elkövetése során keletkezett, és eredmény a további az ügyész által indítványozott bizonyítástól sem várható, a másodfokú bíróság egyetértett a Budapest Környéki Törvényszéknek a Be. 6.§ (3) bekezdés b) pontja I. fordulatára alapított felmentő rendelkezésével és törvényesnek találta az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb - a bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozó - rendelkezéseit is.

Tekintettel a fentiekre, az ítélőtábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2014. év december hó 17. napján

dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Géza s.k. előadó
bíró

dr. Halász Etelka s.k. bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 20.B.87/2013/55. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.263/2014/12. számú végzés folytán 2014. év december hó 17. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, a 2014. év december hó 17. napján

. Nehrer Péter s.k.

a tanács elnöke